

วิญญูญ์ เมาระพงษ์

ที่ปรึกษาโครงการฯ-จากร-รทง ICT
สังกัดสถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คาดการณ์ความต้องการของตลาดด้วย Supply Chain IIUU Demand-driven

ของตลาดขึ้น แต่องค์กรส่วนใหญ่จะมีแค่เพียงข้อมูลประวัติของการส่งมอบหรือรับเข้าสินค้า/วัสดุเท่านั้น แต่มีข้อยอดของสินค้าที่ขายออกไปจริงซึ่งอาจจะเป็นเพียงแค่การส่งออกไปเก็บ Stock ที่ลูกค้าตัวแทนจำหน่ายอีกต่อหนึ่ง อย่างดีที่สุดองค์กรน่าจะ สามารถระบุยอดขายต่ออาทิตย์หนึ่งๆ ได้ ซึ่งข้อมูลเหล่านั้นเองที่ร้านค้าปลีกจะสามารถส่งให้กับศูนย์ตัวแทนจำหน่าย ในบรรดาร้านค้าปลีกส่วนใหญ่ที่ดำเนินกระบวนการนี้อยู่ นั้นมักจะ มีข้อจำกัดในการเข้าถึง Supplier ของพวกเขา ถ้าหากว่าเพียงข้อมูล POS ดังกล่าว ถูกส่งลงไปตามเส้นทางของ Supply Chain ก็จะไม่เอื้อประโยชน์ให้บรรดา Supplier ให้บริหารและจัดการกับการเปลี่ยนแปลงตามความต้องการตลาดได้ดีขึ้น ซึ่งปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวข้างต้นมีอยู่ด้วยกันหลักๆ 2 ประการได้แก่

ประการที่หนึ่งร้านค้าปลีกรายย่อยมักจะถูกจำกัดการแทรกแซงไปยัง Supplier ที่มีขนาดใหญ่กว่า อีกประการหนึ่งก็คือ ตัวร้านค้าปลีกนั่นเองที่ไม่มีการสร้างความสัมพันธ์กับ

ต่อจากฉบับที่แล้ว

อย่างไรก็ตาม ความสามารถของ Software หรือระบบ IT นั้น นับเป็นเพียงส่วนประกอบประมาณ 5% ของการจัดการทั้งหมดในระบบ Supply Chain ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่กับตัวผู้จัดการเองที่จะต้องกำหนดกระบวนการและกฎระเบียบของการดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องเช่นเดียวกับข้อมูลที่ได้มาหลังจากนั้น จึงจะสามารถตัดสินใจได้ว่าข้อมูลใดที่จะสร้างขึ้น หรือประมวลผลขึ้น เพื่อจะนำมาใช้ต่อในระบบ Supply Chain แม้กระทั่งว่าข้อมูลใดที่จะได้ออกมาเป็นผลลัพธ์

เพื่อที่จะนำไปสู่ระบบ Demand-driven เป็นสิ่งจำเป็นลำดับแรกก็คือ ตัวแทนจำหน่ายทั้งที่เป็นผู้ค้าปลีกรายย่อยและผู้ผลิตจะต้องสะสมข้อมูลเป็นระยะเวลายาวนานเพียงพออย่างน้อยก็ประมาณ 2 ปี เพื่อสร้างโมเดล หรือรูปแบบความต้องการ

องค์กรเรื่อยลงไปภายใต้เส้นทาง Supply Chain เดียวกัน ซึ่งสำหรับในกรณีหลังนั้น Supplier ที่มีโอกาสเข้าถึงข้อมูล POS แล้วก็น่าจะส่งต่อไปกับ Supplier ของตนอีกที หรือแม้แต่ส่งให้กับผู้ผลิตสินค้า เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีผู้ได้รับประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าวในสาย Supply Chain เดียวกันไม่มากนักน้อย อันจะทำให้ภาพของการกระบวนการโดยรวมดีขึ้นทั้งระบบ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับ การปรับตัวที่ทำได้มาก หรือน้อยดังที่กล่าว

การรับรู้ข้อมูลความต้องการที่ดีขึ้นจากการส่งข้อมูลของผู้แทนจำหน่ายนั้น โดยข้อมูลส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของ EDI ซึ่งข้อมูลดังกล่าวให้ภาพล่วงหน้าของยอดขายสินค้าที่จะออกจากร้านค้า โดยดูจากรูปแบบการสั่งซื้อเพิ่มเติมของแต่ละรายการ รูปแบบดังกล่าวจะมีข้อมูลมากยิ่งขึ้นสำหรับระบบ Demand-driven อาทิ บ่งบอกตำแหน่งของสินค้าคงคลัง สินค้าขึ้นไต่บ้างที่ตกค้างอยู่ใน Stock และยังไม่ถูกจำหน่ายออกไป

สำหรับองค์กรขนาดเล็กที่ไม่มีระบบ ERP หรือโครงสร้างพื้นฐานใดๆ ที่จะสามารถดำเนินงานดังกล่าวเป็นการทดแทนได้ก็ยังสามารถใช้บริการจากผู้จัดส่งสินค้า ให้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของยอดขายที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น องค์กรผู้จัดจำหน่ายบางแห่งได้สร้างโมเดลของความต้องการขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้ Supplier ใช้งาน โดยเก็บข้อมูลจากร้านค้ารายย่อยและสร้างเป็นรายงานให้กับลูกค้า ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลก็ให้เป็นหน้าที่ของลูกค้าเอง โดยจะส่งข้อมูลในรูปแบบของ File Microsoft Excel หรือ Microsoft Access ให้เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเหตุผลสำคัญที่ตัวแทนจำหน่ายจำเป็นต้องดำเนินการดังกล่าวนี้ ก็เพื่อแสดงตัวตนหรือการคงอยู่ในท้องตลาดในโลกของ Demand-driven นั่นเอง

ทั้ง Supplier และร้านค้าปลีกมีการใช้งาน Application มากมายหลายแบบ ฝ่าย IT จะต้องเตรียมการทรัพยากรให้พร้อมรองรับการทำงานของ Application เพื่อความถูกต้องแม่นยำของข้อมูล ทั้งในส่วนของการรับข้อมูลภายในและข้อมูลที่ใช้แลกเปลี่ยนกันระหว่างองค์กร โดยทั่วไป ความถูกต้องดังกล่าวจะมีอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูงสำหรับองค์กรที่ใช้ระบบ ERP MRP BI CRM และ SCM อยู่ก่อนแล้ว ซึ่ง

ข้อมูลความต้องการนั้นมักจะอยู่ในรูปแบบไฟล์นามสกุล CSV (Comma-separated value) ที่สามารถเปิดดูได้ด้วยโปรแกรม Microsoft Excel และฐานข้อมูลแบบ Flat file และสำหรับรูปแบบที่ซับซ้อนอย่าง EDI และ XML มักจะใช้กับการจัดการคำสั่งซื้อมากกว่าข้อมูลความต้องการที่จะนำมาใช้งานร่วมกันระหว่างองค์กร ซึ่งการใช้งานเทคโนโลยี XML นั้น จะช่วยให้ Demand-driven สำเร็จได้เร็วยิ่งขึ้น เพราะเป็นเทคโนโลยีที่อ้างอิงตามกฎเกณฑ์มาตรฐานกลางในระดับสากลของการสื่อสารข้อมูลกันระหว่างหน่วยธุรกิจ ทำให้สามารถพัฒนาและปฏิบัติตามได้อย่างเหมาะสมมากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากยังมีองค์กรอีกมากที่ยังใช้งาน Microsoft Excel หรือ Microsoft Access เพื่อดำเนินการประมวลผลคำสั่งซื้อ ทำให้ระบบ Demand-planning เกือบทุกรูปแบบนั้น จะทำการส่งและนำเข้าฐานข้อมูลแบบ Flatfile

เครื่องมือหรือ Software ใหม่ๆ ส่วนมากสนับสนุนเทคโนโลยี EDI และ XML แต่ในหลายกรณีระบบจำเป็นจะต้องส่งออกและนำเข้าข้อมูลในรูปแบบที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการขององค์กรที่เป็นคู่สัญญาให้ถูกต้องที่สุด อาทิ เช่น แม้ว่าอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ชั้นนำส่วนใหญ่จะใช้งาน EDI และ XML มากกว่ารูปแบบอื่นๆ มาก่อน แต่ก็ต้องพิจารณาการจัดเก็บและจัดการข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อรองรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับองค์กรขนาดกลางและขนาดย่อม เพราะเมื่อคิดเป็นสัดส่วนแล้วมีเพียงไม่ถึง 15% เท่านั้นที่ใช้งานข้อมูลซึ่งมาจากระบบที่มีเทคโนโลยีมาตรฐานระดับสากลอย่าง EDI และ XML

ในระหว่างที่ข้อมูลความต้องการถูกแลกเปลี่ยนระหว่างกันในกลุ่ม Supply Chain เดียวกัน นับเป็นโอกาสอันดีที่จะมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น ทั้งกับกฎการดำเนินธุรกิจไปจนถึงตัวข้อมูล ซึ่งหน่วยงาน IT จะมีหน้าที่สร้างกฎ การส่งผ่านข้อมูลและการนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดทำเป็นรายงานภายหลังการประมวลผล การดำเนินการดังกล่าวนี้จำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจว่าข้อมูลแต่ละตัวใช้งานอย่างไรไม่ใช่แค่เพียงรูปแบบและชื่อเรียกข้อมูลเท่านั้น แต่เนื่องจากมีการพัฒนาความสามารถในการกลั่นกรองข้อมูลที่ดีขึ้นและสนับสนุนรูปแบบของ Supply Chain ที่ยากและซับซ้อนขึ้น เครื่องมือในการพัฒนาระบบ Demand planning รุ่นใหม่ๆ นั้นสามารถบูรณาการข้อมูล POS เพื่อพยากรณ์เมื่อความต้องการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

อ่านต่อบนหน้า